Splendidum družstvo

Skutečné příběhy sexuálních otrokyň z Chicaga

H. M. Lytle

Skutečné příběhy sexuálních otrokyň z Chicaga

H. M. LYTLE

Splendidum družstvo • Vražné, Hynčice

Skutečné příběhy sexuálních otrokyň z Chicaga

Copyright © H. M. Lytle, 1940

Cover © Splendidum družstvo, 2023

Czech Edition © Splendidum družstvo

Vražné, Hynčice, 2023

První el. vydání

ISBN 978-80-7681-243-7 (EPUB)

ISBN 978-80-7681-244-4 (MOBI)

ISBN 978-80-7681-245-1 (PDF)

Z amerického originálu *Tragedies of the White Slave by H. M. Lytle*, přeložila Tereza Novotná.

Obsah

Předmluva
1909
PRAVDIVÝ PŘÍBĚH ELLY GINGLESOVÉ
Tragédie mladé krajkářky
První noc
Zatčení
Druhé orgie
Ella Ginglesová před soudem
Návrat domů
1940
Neopětovaná láska ji uvrhla do záhuby
Madge a strýček Dave
Falešný inzerát
Tragédie italské venkovské dívky
Otrokářská "divadelní agentura"
Konec iluzí
2000
Jak se Lauřin výlet do Chicaga změnil v obchodování se sexem
Shandra Woworuntu - sexuální otrokyně
Děsivé utrpení bývalé sexuální otrokyně

Předmluva

„Jen v Chicagu je každoročně položeno na oltář chtíče 5000 mladých dívek. Toto tvrzení není otázkou dohadů. Je to odhad Chicagské ligy zákona a pořádku, Illinoiské společnosti bdělosti, policejních orgánů a asistenta státního zástupce Clifforda G. Roea. Jen ve městě Chicagu žije 68 000 žen, které vedou bezejmennou existenci. Zahrnuje ženy, které žijí – a umírají – ve veřejných domech, dále pouliční prostitutky, ženy v soukromých bytech a milenky bohatých mužů. Podle doktora L. Blakea Baldwina, městského lékaře, je průměrná délka života ženy, která vede zahanbující život, dva až dvanáct let. Hlavní příčinou předčasného úmrtí jsou však nemoci, které jsou neoddělitelné od nemravného života. A to je důvod existence této knihy. Pokud se podaří včas zachránit jediný život před nástrahami, které lákají k zotročení nevinných dívek, mělo mé psaní smysl… pochopitelně neuvádím jejich pravé jména.“

H. M. Lytle,
Chicago, 1940

A že se nic nezměnilo ani v současné době, dokládají tři příběhy odehrávající se po roce 2000.

1909

PRAVDIVÝ PŘÍBĚH ELLY GINGLESOVÉ

Tragédie mladé krajkářky

Jako úvod k příběhu, který Ella Ginglesová vypráví sama za sebe od začátku své cesty z Irska do Ameriky a svých hrůzných zážitků, otiskujeme následující dopis, který obdržel advokát Patrick H. O'Donnell od jejího pastora.

Larne Manse, Larne, Co. Antrim, Irsko

29. června 1909

Vážený pane,

včera večer mě oslovily dvě americké dámy, slečna Hopkinsová z Chicaga a paní Murphyová z Minneapolisu, s odkazem na ubohou mladou dívku Ellu Ginglesovou, pro jejíž ochranu a obranu jste jako irský rytíř se srdcem na dlani udělal a děláte tolik. Znám ji dobře, její otec je členem kongregace, jejímž jsem kazatelem, stejně jako jeho předkové před ním. Je farmářem, ne moc dobře situovaným, jak už to tady na severu Irska u irských farmářů bývá, a jeho žena, Ellina matka, je nesmírně milá a jemná žena s dobrým srdcem. Mají početnou rodinu – třináct dětí, pokud mě paměť neklame – a jako jejich farář jsem je všechny pokřtil a viděl jsem je vyrůstat od malička. Ella byla často pod mou střechou, protože měla přátelské vztahy se dvěma mladými dámami – mými adoptivními dcerami, které u mě bydlí. Vždycky jsem ji považoval za bystré, veselé, dobře vychované děvče, šikovné v mnoha směrech, co se týče jehly atd. a zejména v umění háčkování a výroby krajek. Vím, že v těchto oborech získávala ceny na našich každoročních průmyslových výstavách ve městě Larne. Protože však rodina byla početná

a tady v Irsku se jim nijak zvlášť nedařilo, hledala spolu s dalšími mladými členy rodiny, stejně jako mnoho jiných mladých, energických a podnikavých lidí, zemi s lepšími vyhlídkami za Atlantikem, bohužel se smutnými výsledky. Jak jsem již řekl, je dítětem vážených rodičů. Ona sama, pokud je mi známo, byla vždy slušná a dobře vedená ve všech směrech, s velkým přílivem podnikavosti a rozhodnosti v povaze, takže můžete ve svém velkorysém a energickém úsilí v její prospěch pokračovat s naprostou důvěrou v její poctivost v každém ohledu. Přijměte za své a vyřiďte těm skutečně křesťanským lidem, kteří se s vámi podílejí na obraně nevinné, ale těžce zraněné mladé dívky, ujištění o nejupřímnější vděčnosti a obdivu nejen pisatele, ale i těžce zasažených rodičů a přátel nebohé Elly,
s pozdravem,
J. Kennedy
farář z Larne & Kilwaughter
(Razítko pošty): "Larne, Irsko, 30. června 1909"
Autor: Ella Ginglesová
Je to dlouhá a těžká cesta, když se člověk musí vydat na cestu, aby odhalil vlastní hanbu a neštěstí, ale cítím, že při vyprávění tohoto příběhu bude mít váhu už samotný fakt, že jsem se stala obětí.
Je to daleko od zelených kopců Larne, od mokrých luk třpytících se deštěm, od zpěvu slavíka v nastávajícím soumraku, od sladkosti a krásy toho zeleného ostrova, který nazývám svým domovem a který bude od nynějška mým jediným domovem, k bahnu a špíně trestního soudu v Chicagu, k nevýslovným hrůzám, jimiž jsem byla vláčena, a k zoufalství, k němuž jsem byla dohnána.
Ano, je to velmi vzdálený výkřik, od sladkosti a světla k bahnu a špíně, ale cítím, že ve spravedlnosti vůči sobě musím tuto věc vylíčit tak, jak je. Nemám teď pocit, jako by se toto bahno a špína dotkly mé

osoby. Dnes cítím, že ačkoli jsem se stala obětí lidských ďáblů, ačkoli jsem byla zneužita zrůdněji než kterákoli jiná dívka mého věku a povahy na světě, já sama jsem stejně čistá a neposkvrněná jako v den, kdy jsem opustila tu malou irskou usedlost osmnáct mil od Belfastu a přijela do Ameriky. A čistá mysl brzy zapomene i na ty nejstrašnější epizody, na ty nejhorší události. Ano, zapomenu na všechno, co se stalo, a stanu se znovu dívkou, která před tak krátkou dobou opustila Irsko, aby se stala obětí ďáblů.

Jsou věci, na které se člověk musí snažit zapomenout, i když v hloubi duše vím, že mě až do smrti budou ve spánku pronásledovat obrazy démonů, kteří na mně vykonali svou vůli a kteří, kdyby si to zasloužili, by měli navždy shořet v nejhlubším pekle. Ale já zapomenu, musím zapomenout. Nezapomenu-li, zešílím.

Říká se, že jsem během procesu vystupovala na lavici svědků chladně, klidně a vyrovnaně. Byla jsem chladná, klidná a vyrovnaná, protože jsem mluvila pravdu, ale reakce na ty strašné hodiny u soudu byly tak strašné, že se ještě teď třesu, když na ně pomyslím. Byla to jen myšlenka na zelené kopce, na vřes, na květy na jaře a na žluté obilí v době sklizně, na mateřskou lásku, na laskavé tváře, které se neodvracejí, protože jsem byla mučena – jen zelené kopce, deště a slunce a světlo a čistota – víc říct nemohu, ale pomohou mi zapomenout, pomohou mi stát se znovu dívkou, která získala ceny za své krajky v Larne, a dívkou, která se nestala obětí ďáblů. Tam zapomenu. Tady bych nikdy nemohla zapomenout. Amerika se pro mě stala noční můrou; to jméno pro mě znamená všechno odporné, hrůzné, nepopsatelné.

Vyprávím svůj příběh ne proto, že bych měla proti někomu nějakou zášť, ne proto, že bych si chtěla s někým vyřídit účty, ne proto, že

bych chtěla očistit své jméno, protože věřím, že to bylo před světem očištěno slavnostním výnosem poroty – ne proto, že bych chtěla vytvořit nebo vyvolat ty strašné věci, které se mi staly.
Vyprávím tento příběh v naději, že zachráním další dívky, které mohou být stejně jako já ohroženy bestiálními "otrokáři" a životem v hanbě. Pokud se mi podaří zachránit jen několik dívek před tímto strašlivým osudem, pokud mohu jen skromným způsobem pomoci ochránit ženství před hrůzami bílého otroctví, budu se cítit šťastná, že jsem obnažila svou duši a sdělila světu pravdivý příběh o pokusu udělat ze mě bílou otrokyni.
Cítím, že to musím napsat, aby americké dívky a dívky cizího původu, které přijíždějí do Ameriky, nebyly oklamány a chyceny do pasti jako já, do skutečných čelistí pekla. Pokud se mi podaří uchránit jedinou dívku před tímto peklem na zemi tím, že jí vyprávím prostý příběh o tom, co se mi stalo, budu mít pocit, že jsem sama splnila svou povinnost.
Lidé, kteří o těchto strašných věcech vědí, mi řekli, že můj případ je jen jedním z mnoha. To, co se mi stalo, je možná ojedinělý případ a je mi řečeno, že je to spíše reprezentativní ukázka práce kuplířů pro "horní kruh" neboli obchodování bohatých mužů s dívčími těly než prodej dívek do levných letovisek rychlejší cestou.
Mám pocit, že neexistuje příliš hluboká jáma pro lidi, kteří pošlou nevinnou dívku do života v hanbě, kteří dívce předhodí pokušení, a když pokušení selže, uchýlí se k násilí, aby ji zahnali do samotného pekla.
Narodila jsem se v irském městě Larne. Moji rodiče jsou vážení lidé ze střední třídy. Naše rodina je početná, máme třináct dětí. Jsme protestanti, stejně jako většina obyvatel tohoto konkrétního irského

okresu, naše církev je presbyteriánská. Vždy jsme byli členy této církve, jak dokládá dopis od našeho pastora.
Larne, město, kde jsem vyrůstala, je městečko vzdálené asi 18 mil od Belfastu. Jedním z hlavních průmyslových odvětví tohoto města je ruční výroba irských krajek. Byla jsem vychována k krajkářskému řemeslu. Vyhrála jsem několik cen v konkurenci nejlepších krajkářů v belfastském regionu. Vynalezla jsem jeden vlastní vzor krajek, vylepšený "vzor vinné révy". S ním jsem při této příležitosti vyhrála cenu za krajkářství v Larne.
V Irsku se neustále vypráví o Americe, jak je tam snadné vydělat peníze. Nikdy v životě jsem nebyla dál od Larne než v Belfastu. Mnoho irských dívek přijelo do Ameriky, nějakou dobu tam pracovalo a vrátilo se domů s penězi, čímž se dostalo do pozice, kdy mohlo ve stáří pomáhat svým rodičům. Tyto příběhy mě přitahovaly. Setkala jsem se s dívkami, které byly v Americe. Vydělaly spoustu peněz a měly pěkné oblečení. Jméno Amerika pro mě brzy začalo znamenat zlatou zemi na Západě, stejně jako pro mnoho dalších prostých irských dívek. To kouzlo na mě působilo tak silně, že jsem nedokázala myslet na nic jiného. Neviděla jsem nic jiného než zlatou zemi a bohatství, které bych tam mohla vydělat svými krajkami, protože jsem slyšela, že za irské krajky se v Americe platí pohádkové ceny. Prosila jsem své rodiče, aby mě pustili do Ameriky. Po dlouhých prosbách svolili.
Chystala jsem se koupit si v Belfastu jízdenku, když se ke mně donesla zpráva, že Belle Raymondová, dívka, kterou jsem v Belfastu znala a která si už jízdenku koupila onemocněla a nebude moci cestu absolvovat. Napadlo mě, že bych tuto jízdenku mohla získat o něco levněji. Zakoupením jejího lístku jsem sice docela ušetřila, ale kvůli

registraci jejího jména jsem musela jet pod jejím jménem. Moji nepřátelé hodně dělali z toho, že jsem jela pod jménem Belle Raymondové. Teď lituji, že jsem to udělala, po tom všem, co vyšlo najevo v souvislosti s mými hroznými zážitky. Doufám však, že mi nebude příliš vyčítáno, že jsem udělala to, co dělá tolik jiných lidí, dokonce i bezúhonných podnikatelů. Cestovat na cizí jízdenku je nepochybně špatné, ale není to ohavný zločin.

Jízdenka Belle Raymondové byla do Kanady, a ne přímo do Ameriky, ale podle mého názoru byly všechny země tady úplně stejné, a pokud člověk přistál na západní straně Atlantického oceánu, byla jsem spokojená. Všechno to pro mě byla země zlata. A tak jsem se vydala do Montrealu na lístek Belle Raymond.

Na lodi jsem se seznámila s několika dalšími irskými dívkami na palubě a ty mi řekly, že nejlepší způsob, jak začít v této zemi, je získat místo služebné u nějaké velké dámy a pak ji zaujmout krajkářstvím. Pak bych si prý mohla brzy vybudovat dobrý obchod s krajkami mezi lidmi, kteří mají dost peněz, aby za ně mohli platit. Říkaly, že jakýkoli pokus o přímý prodej krajek by skončil neúspěchem, protože nikdo ze sta lidí nepozná pravou irskou krajku, když ji uvidí, a budou si myslet, že jsem podvodnice, pokud se za mě nezaručí nějaká velká dáma.

Nepřistála jsem přímo v Montrealu. Poslední etapu cesty jsem absolvovala vlakem z Quebecu, kde jsem opustila parník. V Quebecu jsem strávila půl dne prohlídkou pamětihodností města ve společnosti několika dalších dívek. Poté jsem odjela vlakem do Montrealu, odkud jsem se vydala přímo do domu Cechu mladých žen, kde jsem věděla, že budu v bezpečí. Cech mi zajistil místo v rodině Thorntonových.

Měla jsem obrovskou radost, když jsem zjistila, že jdu do velmi bohaté rodiny, protože mi řekli, že otec paní Thorntonové má majetek v hodnotě mnoha a mnoha milionů dolarů a že ovládá obchod s válcovnami v Kanadě. To znamenalo, že když si zajistím paní Thorntonovou jako mecenášku pro své krajky, budu moci přimět všechny bohaté dámy, aby si je kupovaly.
Čekalo mě zklamání a mé sny se rozplynuly. Devět měsíců jsem pracovala jako služebná. Paní Thorntonová nebyla pro služebnictvo přístupná, i když byla vesměs laskavá a ohleduplná.
V domě Thorntonových se rozčarování ohledně zlaté země začalo rychle rozplývat a můj život se ustálil do rutiny života služebné. Mé sny se rozpadly. Zklamaná jsem nakonec opustila služby rodiny. Při odchodu jsem dostala dopis potvrzující mou bezúhonnost.
Nebyla však šance začít s krajkářstvím. Myslela jsem si, že je to možná proto, že Belleville je příliš malé místo, a proto bych udělala lépe, kdybych se dostala do velkého města, kde bych mohla získat místo krajkářky v některém z velkých obchodů, o kterých jsem slyšela.
Odjela jsem do Toronta, kde jsem pracovala asi tři týdny. Na konci této doby jsem se už téměř vzdala naděje, že se mi podaří s krajkářstvím něco udělat. Měla jsem srdce na dně a byla jsem téměř připravená vrátit se domů. Našetřila jsem si však trochu peněz, dost na to, abych se dostala do Chicaga nebo do nějakého velkého města ve Spojených státech, a ještě mi zbylo 40 nebo 50 dolarů, z nichž bych se mohla živit, než si najdu nějakou práci. Nejdřív jsem se chtěla vrátit domů do Irska, ale pomyšlení, že bych se tam dostala skoro bez peněz a aniž bych si tady dobře vedla, a představa, co by tomu řekli sousedé a jak by se mi ostatní dívky smály, no nakonec

jsem se rozhodla, že se vrátím do Chicaga a naposledy zkusím to, čemu Američané říkají “making good”, než se vzdám všech nadějí. Toto osudové rozhodnutí mě zničilo. Kdybych jen trochu viděla dopředu, kdybych se podívala do té příšerné pekelné jámy hotelu Wellington…

Bůh rozhodl jinak a možná si mě vybral jako příklad k varování.

První noc

Když jsem přijela do Chicaga, byla jsem prakticky bez peněz. Nikoho jsem neznala. Velikost města mi naháněla strach. Několik hodin jsem bloudila a nevěděla, kam jít. Vyčerpaná a vyděšená jsem nakonec hledala útočiště na nádraží. Tamní matrona byla milá a povzbudivě se mnou mluvila. Brzy se dozvěděla můj příběh.
Vzala mě do křesťanského sdružení mladých žen a zajistila mi pokoj. Za několik dní pro mě funkcionáři sdružení získali místo pokojské v hotelu Wellington. Pět týdnů jsem byla šťastná.
V hotelu Wellington byl obchod s krajkami Agnes Barrettové. Byly tam vystaveny krásné irské krajky. Zámožné ženy z města se staly patronkami tohoto místa a za vystavené drobné kousky krajek se platily téměř pohádkové ceny.
Zdálo se, že Agnes Barrettová se o mě zajímá. Když se dozvěděla, že umím šít krajky a že jsem za ně získala řadu cen, byla nadšená. Požádala mě, abych k ní přišla pracovat.
Byla jsem z té příležitosti moc ráda. Řekla mi, že budu muset jen sedět v obchodě a vyrábět krajky. Říkala, že to dodá podniku atmosféru. Že když přijdou do obchodu bohaté dámy nakoupit a uvidí mě, jak sedím u práce a před jejich očima vyrábím krajky, značně to zvýší jejich hodnotu. Poté jsem odešla bydlet k paní

Lindermanové, laskavé ženě, která bydlela na adrese 474 La Salle avenue.
Dlouho jsem byla šťastná. Pak mi slečna Barrettová řekla, že obchod vázne a že mě nemůže trvale zaměstnat. Poté jsem však v obchodě byla poměrně často. Zdálo se, že si mě slečna Barrettová velmi oblíbila. Byla tak milá a pozorná. Hladila mě a mazlila se se mnou. V obchodě byly také paní Cecilie Kenyonová a slečna Donohueová. Všechny ženy bydlely v hotelu Wellington. Slečna Donohueová byla sekretářkou hotelové společnosti. Všechny se zdály být velmi prominentní. Do obchodu za nimi často chodili dobře oblečení muži. Chodili s nimi na večeře a do divadel.
Pro mě byly slečna Barrettová a paní Kenyonová, která byla její důvěrnou přítelkyní, anděly. Slečna Barrettová často podnikala výlety mimo město. Tehdy říkala, že jede do French Lick Springs v Indii, kde měla další obchod s krajkami. Když se vrátila, ukazovala mi ruličky bankovek, které podle ní představovaly zisk z obchodu. Říkala mi, že kdybych byla "moudrá" jako ona, mohla bych mít pěkné šaty a nemusela bych moc pracovat. Říkala, že spousta pěkných mužů se spoustou peněz hledá pěkné dívky, jako jsem já, aby z nich udělali manželky.
Zdálo se, že se její vztah ke mně změnil téměř během jednoho dne. Začala jsem se jí bát. Po těchto výpadech jsem chodila do obchodu, jen když jsem k tomu byla donucena. Když jsem tam šla, tak mě podivným způsobem chválila.
Ale to všechno vede jen k první noci.
Ta strašná noc 4. ledna 1909 mě bude pronásledovat až do hrobu. Bylo to, jako by se nejhlubší jáma nejhlubšího pekla náhle přenesla na zem a usídlila se v Chicagu.

Těžko se mi ta noc popisuje. Musím obnažit strašlivé pohledy, jichž jsem byla svědkem, jinak by bylo neomluvitelné, kdybych se nesnažila zachránit jiné dívky před strašlivým osudem, který je čeká, pokud přijdou do amerických velkoměst důvěřivé a nevinné.
Zda je moje snaha zachránit ostatní před mým strašlivým osudem ospravedlnitelná, nechám na vás, kteří toto čtete.
Po orgiích, které se odehrály, zatímco jsem ležela bezmocná a vyděšená tak, že jsem se sotva mohla pohnout, mi bylo řečeno, že musím být šest měsíců otrokyní slečny Barrettové. Cena za mé otroctví měla být 25 dolarů v hotovosti předem a 5,00 dolarů denně po dobu otroctví. Znovu jsem se při tom bránila a křičela a řekla jsem, že jestli mi nedají moje šaty a nevypadnu odtamtud, zavolám si detektiva a uvidíme, co se s tím dá dělat. Obě mi pak řekly, že v tuto noční hodinu nemohu sehnat detektiva.
Byla jsem z toho hotelu vyvedena kolem půlnoci v dešti bez jediného centu peněz v kapsách, krvácející z fyzického napadení, které jsem utrpěla, a nucena běžet v dešti až domů.
Nedokážu popsat hrůzné scény, které se odehrály. Nemohu na ně ani pomyslet. Vím jen, že jsem se bránila, křičela a řvala, dokud mě neodvedli do lázně a nevyhrožovali mi, že mě rozřežou na kusy. Opravdu mě pořezali. Kopala jsem a bránila se a bojovala a kopala a křičela, dokud mi neaplikovali takzvané “knokautující” kapky a dokud mě nepořezali na rukou, obličeji a končetinách. Teprve když jsem z drogy ztratila vědomí, přestala jsem s nimi bojovat. Bojovala jsem s nimi, až když mě přivázali k vaně.
Mučitele jsem nepoznala. Nebyl to ten muž v sametové masce, který mě mučil první noc. Byl menší. Pan O’Shaughnessey, můj obhájce u soudu, požadoval, aby stát při mém stíhání předvedl muže jménem

Rohr, a zeptal se jednoho ze svědků, zda zná muže jménem Anhaltz nebo Anhalt. Nevím, zda některý z nich byl mužem, který mě při obou příležitostech držel.
Vím však, že řezání provedla sama slečna Barrettová, která mi několikrát surově vyhrožovala a prohlásila, že mi vyřízne srdce. Vyplývá to ze záznamů mých přísežných výpovědí, jak v místopřísežných prohlášeních, tak u soudu.
Právě při mučení jsem poprvé zaslechla jméno muže jménem Taggart. Slečna Barrettová řekla: "Kdyby ji tak Tom Taggart teď viděl."
To jsem odpřisáhla na lavici svědků při procesu za krádež krajek, které jsem sama vyrobila, a jsem připravena odpřisáhnout to znovu. Pak se řeklo něco o "Pramenech" a slečna Barrettová řekla: "Víte, že jsem jim slíbila, že jim seženu holky – panny, jako je tahle." A pak jsem se zeptala, jestli je to pravda. To už jsem byla k smrti vyděšená a nevěděla jsem, co mám čekat.
Na příběh o hrůzách těch strašlivých nocí mučení nikdy nezapomenu. Události oněch nocí nemohu opakovat.
Abych tuto část příběhu vylíčila, předkládám čtenáři dvě místopřísežná prohlášení, která jsem sepsala, když jsem ležela na lůžku v nemocnici Frances Willard Memorial, kde jsem trpěla díky tomu strašnému zacházení. Jsou podstatou mé výpovědi u soudu:
STÁT ILLINOIS,
okres Cook. } ss.
Ella Ginglesová, která byla nejprve řádně přísahou pověřena, vypovídá a prohlašuje:
že dne 4. ledna 1909 kolem sedmé hodiny večer se vrátila z výletu do města do svého pokoje na adrese 474 La Salle Avenue, Chicago, a našla tam Agnes